

יאסר עראפאת היה מוכן

להיכגש עם ד"ר נחום גולדמן

וגולדה מאיר אסרה את הפגישה

עראפאת

מת מדינה כזו, בעיקבות שיחות שניהל הד"ר גולדמן עם מנהיגי הפלסטינים בגדה המערבית. בעיקבות נסיונו המר עם ממשלת ישראל, ב-קשר לפגישתו המיועדת עם נשיא מצרים, גמאל עבד-אל-נאצר, לא רצה הד"ר גולדמן להסתכן בפגישה כזו ללא אישורה של ראש-הממשלה גולדה מאיר.

למרות שהיה ברור לו מראש כי תשובתה של ראש-הממשלה תהיה שלילית, פנה הד"ר גולדמן טלפונית לראש-הממשלה, סיפר לה על אפשרות הפגישה, וביקש את אישורה לפגישה כזו, לא כנציג ישראל, אלא בתור אזרח ישראלי.

תשובתה של גולדה היתה בערך כך: "מה אתה רוצה ממני? תעשה מה שאתה רוצה ומה שאתה חושב שאתה צריך לעשות, אך ממני לא תקבל כל אישור וכל תמיכה".

בעיקבות תשובה זו דחה הד"ר גולדמן את היוזמה להפגישו עם יאסר עראפאת.

הפרשה היתה שמורה עד כה בסוד כמוס. ב-התאם להתחייבויותיו, מכחיש אותה הד"ר גולדמן מן עד היום הזה. אולם העובדות הודלפו דווקא על-ידי ראש-הממשלה, גולדה מאיר, באחת ההזדמנויות בהן ביקשה להתריע על הסכנה שב-פעילותו הדיפלומטית העצמאית של גולדמן.

נשיא הקונגרס היהודי העולמי, הד"ר נחום גולדמן, עמד להיפגש לשיחה עם מנהיג אל-פחה, יאסר עראפאת. אולם התנגדותה של ראש-הממשלה, גולדה מאיר, לפגישה זו, מנעה את קיומה.

רק בימים האחרונים התגלה, כי ביקורו של הד"ר נחום גולדמן במארוקו בתחילת חודש יולי השנה, לפי הזמנת חסן מלך מארוקו, נועד להסדרת פגישה זו.

כזכור, ביקר הד"ר גולדמן במרוקו, בלוויית

גולדמן

עורך השבועון הצרפתי נובל אובזרווטר, ז'אן דניאל, היה זה ביקור רשמי, שצילומים ממנו בו נראה הד"ר גולדמן בחברת מארחו חסן ויוע-ציו, פורסמו בעיתונות (העולם הזה 1714). בזמנו פורסם כאילו ביקור זה קשור בשאלת עליית יהודי מארוקו.

עתה מסתבר כי המטרה העיקרית של ביקור זה היתה הסדרת פגישה עם מנהיג אל-פחה, בתיווכו של המלך חסן.

מאחר שהד"ר גולדמן קיבל בתקופה האחרונה את רעיון הקמת מדינה פלסטינית, לו התנגד קודם לכן, נראה שמטרת השיחה היתה לברר אצל מנהיגי הפידאיון את סיכויי הסכמתם להק-

הסבועיים מודללים מדי שנה והמליחות בימימה עולה בהתמדה — ענה לי אגרט כי היות והרצועה איננה חלק ממדינת ישראל, אין ההממשלה רואה כרגע צורך לפתור את בעיות המים שלה. לדברי יעקב זיידה, ראש צוות מחוז הנגב במשרד-השיכון, הסתיים בניית ה-שלב הנוכחי — שהחלה לפני כחודשיים וחצי — 1971. כאשר יעלה או הגרעין הראשון של המתיישבים, על הקרקע, ימצא במקום בתי מגורים,

מנהיג-עבודה גוטמן

כבושי גישה, ומרכז איזורי שכלול בית עם ושירותים ציבוריים כגון מרפאה, צרכי ניה ומועדון.

משכורת רעב. בעוד התיכונן נעשה עלידי ראש יהודי, נעשת העבודה, בחלקה הנכבד, עלידי ימים ערביות — ובמחירים מוזרים מאוד. העובדים הערביים המועסקים עלידי חברת אסטרוט משקיעים 12 שעות עבודה ליום, תמורת זה משתכר ספסן מיקצועי 12 ל"י ליום, פועל פשוט — שש ל"י. השרברים אפילו הגיעו לאחרונה ל-ידי שבתיה, צוות של שלושה שרברים משתכר 15 ל"י ליום — חמש ל"י לאדם, כאשר תבעו להכפיל את הסכום, סירבה החברה.

גם ערביי רפיח והסביבה שאינם מועסקים ישירות בפיתוח, מביעים אישבעות רצון מהמתרחש — מסיבות אחרות. השכנות ה-חודשה של היהודים איננה מעוררת במשמחה, לדבריהם, תביא עבודת הבנייה ל-הגברת פעילות המחבלים באיזור. אמנם הפעילות תכוון נגד היהודים, אך הערבים חוששים שגם הם יסבלו בכך.

יש הגיון ויש הגיון. תלונה אחרת שלהם נוגעת לפיצויים שקיבלו אלה מ-ביניהם שעברו אדמות באיזור, ופנו מי שם עם התחלת הפיתוח. הפיצויים, טוענים הם, הינם חסרי ערך, מאחר שהדרך היחידה שנתרה בפניהם עתה היא לעמוד בתור בלישכת העבודה ולקבל עבודה בי-משכורת רעב.

אלא שטענות אלו — כטענותיהם של מתנגדי הסיפוח הוחלל — אינן נשמעות. פיתחת-רפיח היתה צומת אסטרוטגי חיוני, וישובה ישלים את כידוד הרצועה מכל צודיה. הגיון ביטחוני זה, דיו כדי לפגוע בהגיון ביטחוני אחר: זה הטוען כי השלום הוא הביטחון הטוב הגדול ביותר.

הפלגות

איזה נציג?

איזה צעירים?

מה לעשות אם ראשי הרשימה הממלכתית מסרבים להכיר במייק גולדשטיין כעסקן מן המניין של מפלגתם? ערב הבחירות האחרונות גרם להם זע-זוע קשה כאשר הצליח להיבחר כמועמד רשימתם בבחירות לעיריית תל-אביב, ראשי התנועה — ובראשם איסר הראל — סירבו לקבל את העובדה המוגמרת, שנראתה להם מפקפקת ביותר, הרועי שהבחירה אינה חופסת. העניין הגיע להכרעת בית-המשפט, אבל זה לא עזר — מייק (24), בעל ה-

עצמו מוסמך להכריע בעניינים מדיניים כאלה, הועיק את קצין הסיוור. גם זה חיפש מוצא של הרגעה, הזמין את מייק להלי-ות אליו בניידת למרחק שני רחובות — העיקר שאפשר יהיה לומר שהוא הרחיק אותו ממקום המריבה. מייק נסע שני רחובות, מיהר בחזרה, ל-שוא, ראשי הממלכתית סירבו להכיר ב-זכותו להשתתף בדיונים. מכיוון שכך, ננע-לה האסיפה — ללא כל דיונים.

שור בתל-אביב לא אחר מאשר מייק גולד-שטיין. הוא הכריז שהוא נציג חוג הצעיר-רים של המפלגה, ועל כן רשאי הוא להביע את דעת החוג בדיונים, גם לא הסתיר מה דעת החוג: בעד שלום, נגד סיפוח. שני רחובות וחזרה. לא ברור כיצד בדיק התפתחו העניינים. אך ודאי הוא שאיסר הראל צילצל למסרתה, וודאי של-מקום הגיעה ניידת. הסמל לא ראה את

הספורת הויל-ברינרית המבטיחה ודמות מוכרת בדיסקוטקים של תל-אביב, לא עמד בראש הרשימה. ביום הרביעי האחרון שוב התנגשו ה-שניים, הפעם התכנסו ראשי הממלכתית לדון בנושאים אקטואליים. בין השאר: להת-סלג או לא, בניין תוכנית השלום של רוג'רס? לפתע, לפני שהדיונים יכלו להתקדם, הופיע בכניסת מועדון המפלגה ברחוב